

خلاصه

مقدمه: سندرم گیلن باره (GBS) یک اختلال اتوایمیون است که با گروهی از یافته های متفاوت بالینی و پاتولوژیک مشخص می گردد. سایتوکاین ها، کموکین ها، کمپلمان ها و دیگر فاکتور های ایمنی و التهابی نقشی مهم را در GBS بازی می کنند. مطالعات نشان داده اند که غلظت های سرمی اینترلوکین-2 (IL-2) در بیماران GBS افزایش یافته می باشند. هدف از مطالعه حاضر بررسی سطح مارکر IL2 در بیماران مبتلا به گیلن باره ارتباط آن را با این بیماری مورد بررسی قرار دهیم.

روش کار: در این مطالعه مورد شاهدهی، 33 بیمار مبتلا به GBS و 33 فرد سالم هم سن و هم جنس انتخاب شدند و سطح سرمی IL-2 در آن ها مورد ارزیابی قرار گرفت. در گروه مورد، همچنین یافته های دموگرافیک، انواع تیپ های بیماری، مدت بستری و نیاز به انتوباسیون ثبت شده و ارتباط آن با سطح IL2 ارزیابی شد.

نتایج: میانگین سطح سرمی IL-2 در گروه مورد بطور بارزی بیشتر از گروه شاهد بود ($0/98 \pm 0/62$ در برابر $0/10 \pm 0/02$ pg/ml $p < 0/001$). $36/4\%$ طی مدت بستری اینتوبه شدند. میانگین مدت بستری بیماران برابر $8/63 \pm 2/89$ روز بود. تیپ AIDP در $48/5\%$ ، AMAN در $24/2\%$ و AMSAN در $13/6\%$ گزارش گردید. تفاوت بارزی بین انواع تیپ های بیماری و نیاز به اینتوبه شدن با سطح IL2 وجود نداشت. ارتباط آماری بارزی بین مدت بستری و سطح IL2 مشاهده گردید ($r=0/556$ و $p=0/001$).

نتیجه گیری: بیماران مبتلا به GBS بطور بارزی سطح بالایی از IL2 نسبت به افراد سالم داشته و بالاتر بودن سطح IL2 با احتمال طولانی تر بودن مدت بستری همراه می باشد. تیپ های مختلف بیماری تفاوتی از نظر سطح IL2 ندارند. استفاده از این مارکر جهت پیش بینی پیامد بیماران توصیه می شود.

کلمات کلیدی: سندرم گیلن باره، اینترلوکین 2، مدت بستری